

AMB LA MAROR

E sentir cant ab desacord

JOHN LEE SAINT JOHN

View metadata, citation and similar papers at core.ac.uk

brought to you by **CORE**

provided by R

I

Al bell mig un buit que t'ençata
com un desgel,
i esser jo i no qui em respira l'alè.
No veure's ni en palla ni en pols,
vent de fora com un buf bronquial
que t'alça en pes, pell endins, de no ser

res més que aire expel·lit que fa l'absència.
Veure el moment com qui veu coses,
i sentir els galls en desacord,
moixos fers que t'assalten sibilants,
miols eriçats, l'esquena arquejada,
quan dolls de mi s'embalen amb el teu
silenci espès, macat, i esponjós

de no badar la boca. Una cosa
de no res, tu, canal que s'estreny, més

i més cap al murmuri inabordable:
tu, el meu embornal, i dir jo

i no venir just en aquesta lletra
picada que diu la constricció
i l'espasme que me pelluca el nom.

II

No tocar voreres. Deixar-me anar
nafra endins on acarnissar-me
i fer la pell
que hauràs de tocar amb els caps dels dits.
I m'has de fer més vast i més folgat:
així, infructuós i eixorc.

Vénc sobrer, a ràfegues, a glopades,
amb els ulls fòssils de mirar-te
quan ja no ets tu,
de cercar-te en aquesta fosca
foradada que som a hores d'ara,

per on t'he de perdre després de tanta
cosa que regolfa i ja comences
a ser aquesta nuvolada de pas

que m'ha d'endur amb el dolor
de comparèixer i ja ser com si res:
res del món, ni de l'altre que no sé.

I sé córrer i no sé on: punt de fuga
que s'esbrava en torbonada, el ronc
que es contreu en la fam d'exactitud
de deixar-se envestir pels mots que fan via.

Vénen cap a tu amb el so
fosc dels rampins, tu, com un llibre obert
de cercar pous on sé exiliar-me
de mi quan crec que no som el sanglot,
la fenedura,

lloc de la veu abandonat,
allà, a les mars perdudes de l'espoli.

III

Com qualsevol cosa, onsevulla.
Una veu entelada, una veu, pou
d'abans, on suren rosegalls
de presència d'allò que no s'ha dit,
quan s'ha vist passar, abandonat, contra
corrent, premall de voler dir
amb la maror,
on s'afinen les cordes mentre es nuen
les hores i és l'absència
que fa les bagues
amb les distàncies que ha guardat:
des d'aquesta manca, dissonant,
consentit, no, ni conformat,
el cor desfet,
de quan quasi tot ja calla
amb els començaments que són sirenes
mudes d'ahir, eco d'anar a les fosques
i rampinyar en l'oblit.

IV

Amb aquesta veu pelada venir,
amb l'excés d'un torrent de borra,
de llengua bescuitada i trencadissa,
amb els ossos mòlts, empedreïts, fora
de lloc, arrossegar el mots rovellats,
refractaris, escòria que diu més
i ha de corroure aquesta salut
mineral, inerta dels fascinats.